ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ,, ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τί ἦταν ὅμως ἐκεῖνο ποῦ μ' ἔκανε νὰ ἀνησυχῶ ; Ἡ ἀνησυχία μου αὐτὴ δὲν εἶχε καμμιὰ σχέση μὲ τὸ μεγάλο πείραμα. Δὲν ἀνησυχοῦσα οὔτε γιὰ τὴν ἀσφάλειά μας, οὔτε γιὰ τ'ἀποτέλεσμα. Ἀνησυχοῦσα γιὰ τὴ Μαργαρίτα !

Ἄρχισα ν' ἀμφιβάλλω καὶ νὰ φοβᾶμαι !

Δὲν ἀμφέβαλλα οὔτε γιὰ τὴν ἀγάπη της, οὔτε γιὰ τὴν πίστι της, οὔτε γιὰ τὴν καλωσύνη της, οὔτε γιὰ τὴν τιμή της, οὔτε γιὰ τὸ ζῆλο της, οὔτε γιὰ τὴν εἰλικρίνειά της. Γιατὶ ἀμφέβαλλα λοιπόν;

Ἀμφέβαλλα γι' αὐτή, γιὰ τὸν ἑαυτό της ! Τί εἶχε, δὲν εἴξερα. Δὲν ἤτανε ὅμως ὅπως ἤτανε πρίν. Ἡ Μαργαρίτα ποὺ ἔβλεπα τώρα δὲν ἦταν ἡ Μαργαρίτα ποὺ ἤξερα· εἶχε ἀλλάξει πολύ· ποῦ ἤτανε τὸ συμπαθητικὸ ἐκεῖνο κορίτσι ποὺ γνώρισα στὴν ἐκδρομή, καὶ ποὺ ἔπειτα ξαγρύπνησα μαζύ της στὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα της, δίπλα στὸ κρεββάτι τοῦ ἀρρώστου ; Τώρα συνήθως ἦταν ἀφηρημένη· σπανίως φαινότανε ὅτι ἐνδιαφέρετο γιὰ ὅτι συνέβαινε γύρω της· ἤτανε σχεδὸν πάντοτε ἀδιάφορη. Σὲ μένα ἄρχισε νὰ φέρεται ψυχρά· κάποτε-κάποτε ὅμως, ποὺ φαινότανε σᾶν νὰ ξαναγίνεται πάλι ὅπως ἤτανε πρίν, μοῦλεγε κάνα-δυὸ γλυκὰ λόγια· αὐτὸ μὲ παρηγοροῦσε κάπως· ἀλλὰ καὶ τότε ἀκόμα τὸ ὕφος της εἶχε κάτι τὸ παράξενο. κι' ἐγὼ ἔπαψα πειὰ νὰ τῆς μιλῶ ἐλεύθερα σᾶν πρῶτα, κι' ἄρχισα νὰ εἶμαι ἐπιφυλακτικώτερος ἀπέναντί της.

Τὸ βράδυ τῆς ἑπομένης ἡμέρας βγῆκα μόνος μου ἔξω γιὰ νὰ περπατήσω ὀλίγον· πῆγα μάλιστα νὰ πῶ καὶ τῆς Μαργαρίτας νἀρθῇ μαζύ μου, ἀλλὰ τὴ βρῆκα δύσθυμη κι' ἀφηρημένη, καὶ δὲν τῆς εἶπα τίποτα. Ἔφυγα μοναχός μου.

Ἔξω, ὁ καθαρὸς ἀέρας τῆς ἐξοχῆς μὲ ἀνεζωογόνησε κάπως· καὶ τώρα μποροῦσα νὰ σκέπτωμαι πειὸ ἐλεύθερα καὶ πειὸ ψύχραιμα.

Ἡ Μαργαρίτα ἄλλαξε, ἔλεγα μέσα μου· γιατί ; αὐτὸ ἔπρεπε νὰ μάθω· τὶ εἶχε πάθει ; κι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ διευκρινισθῇ.

Ἄρχισα τότε νὰ σκέπτωμαι ὅλα ὅσα εἶχα ἀκούσει γιὰ τὴ Μαργαρίτα...

Πρῶτα-πρῶτα, εἶχε γεννηθεῖ ὑπὸ πολὺ περιέργους συνθήκας· σύμφωνα μ' αὐτὰ ποῦ μᾶς εἶπε ὁ Κορμπέκ, ἡ μητέρα της πέθανε προτοῦ γεννηθεῖ ἡ Μαργαρίτα, τὸν καιρὸ ποῦ ὁ πατέρας της καὶ ὁ φίλος του ἤτανε βυθισμένοι σ' ἕνα λήθαργο στὸν τάφο τοῦ Ἀσβάν.

Αὐτὸν τὸν λήθαργο τὸν ἐπροκάλεσε βέβαια μιὰ γυναῖκα, αὐτὸ εἶναι φανερό· μιὰ μούμια δηλαδή, ποῦ εἶχε ὅμως ἕνα ἀστρικὸ σῶμα ποῦ μποροῦσε νὰ κάνῃ ὅτι ἤθελε· αὐτὸ τῶδειξαν ἄλλωστε αὐτὰ ποῦ συνέβησαν.

Τὸ ἀστρικὸ της σῶμα ἐξεμηδένιζε τὰς ἀποστάσεις· τὸ ἀπέραντο διάστημα μεταξὺ Λονδίνου καὶ Ἀσβὰν δὲν ἔπαιζε κανένα ρόλο σ' αὐτό· καὶ ὅποια δύναμι εἶχε στὴ διάθεσί της ἡ μάγισσα αὐτή, μποροῦσε ἐλεύθερα νά τὴν ἐξασκήσῃ στὴν γυναῖκα κ. Τρελόνυ καὶ στὸ παιδί της.

Καθὼς μᾶς εἶπε καὶ ὁ κ. Κορμπέκ, ὑπάρχει μιὰ παράξενη καὶ καταπληκτικὴ ὁμοιότης μεταξὺ τῆς Μαργαρίτας καὶ τῶν εἰκόνων ποῦ παριστάνουν τὴ βασίλισσα Τέρα. Αὐτὸ βέβαια δὲν μπορεῖ νὰ παραδεχθῇ κανεὶς ὅτι εἶναι ἁπλῆ σύμπτωσις... Τί εἶναι λοιπόν ;

Λένε ὅτι πολλὲς φορὲς οἱ σκέψεις τῆς μητέρας ἀποτυπώνονται τρόπον τινὰ στὸ παιδί ποῦ γεννιέται· αὐτὸ μάλιστα τὸ παραδέχονται καὶ ἐπιστήμονες· ἀλλὰ ἐδῶ δὲν ἴσχυε αὐτό· γιατὶ ἡ κ. Τρελόνυ δὲν εἶδε ποτὲ αὐτὲς τὶς εἰκόνες. Οὔτε καὶ ὁ κ. Τρελόνυ τὶς εἶδε προτοῦ μπῇ στὸν τάφο τῆς βασιλισσας· κι' αὐτὸ τὸ κατώρθωσε λίγες μόνο μέρες προτοῦ γεννηθεῖ ἡ Μαργαρίτα.

Τὸ μυστήριο μοῦ φαινόταν ἀνεξήγητο. Καὶ στὴν ἄγνοια ποῦ βρισκόμουνα, ἄρχισα νὰ σκέπτομαι ὅλα τὰ παράξενα πράγματα ποῦ συνέβησαν γύρω μας τὶς τελευταῖες αὐτὲς ἡμέρες. Κατά σειρὰ αὐτὰ ἦσαν τὰ ἑξῆς:

Πρῶτον : Ἡ καταπληκτικὴ ὁμοιότης τῆς βασιλίσσης Τέρα μὲ τὴν Μαργαρίτα, ποῦ γεννήθηκε σ' ἄλλον τόπο, χίλια μίλλια μακρυά, χιλιόδες χρόνια ἀργότερα.

Δεύτερον : Ἡ ἐξαφάνισις τοῦ βιβλίου τοῦ Βὰν Χούϊν, ἀφοῦ διάβασε ὥς τὴν περιγραφὴ τοῦ ρουμπινιοῦ μὲ τὰ ἑπτὰ ἄστρα.

Τρίτον : Ἡ εὕρεσις τῶν λύχνων στὸ μπουντουάρ. Ἡ βασίλισσα Τέρα μπόρεσε φαίνεται ν'ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τῆς κάμαρας τοῦ Κορμπὲκ στὸ ξενοδοχεῖο· πῆρε λοιπὸν τὶς λάμπες, βγῆκε ἔξω καὶ τὴν ἔκλεισε πάλι· μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἄνοιξε τὸ παράθυρο, καὶ ἔβαλε τὶς λάμπες στὸ μπουντουάρ.

Τέταρτον : Οἱ ὑποψίες τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ τοῦ γιατροῦ.

Πέμπτον : Ἡ παράξενη διορατικότης τῆς Μαργαρίτας, ποῦ προέλεγε πάντα μὲ βεβαιότητα καὶ μὲ πλήρη ἐπιτυχία ἐκεῖνα ποῦ συνέβαιναν σᾶν νἄχε μέσα της κάποιο προαίσθημα καὶ σὰν νἄξερε καλὰ τοὺς σκοποὺς τῆς βασιλίσσης μὲ τὸ ἀστρικὸ σῶμα.

Ἕκτον : Ἡ μυστηριώδης ἐξαφάνισις καὶ ἡ ἐξ ἴσου μυστηριώδης εὕρεσις τοῦ πολυτίμου κοσμήματος μέ τὰ ἑφτὰ ἄστρα· ἐπίσης καὶ τὸ προαίσθημα τῆς Μαργαρίτας ὅτι θἄβρισκε στὴν ἄλλη κάμαρα ὁ πατέρας της τὸ ρουμπίνι ποὖχε χάσει. Σκέφτηκα τώρα ὅτι αὐτὸ μποροῦσε νὰ ἐξηγηθῇ ὡς ἑξῆς:

Ἴσως ἡ βασίλισσα Τέρα νὰ φοβότανε γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ ρουμπινιοῦ της, ἐνόσῳ διαρκοῦσε τὸ ταξεῖδι μας ἀπὸ τὸ Λονδίνο στὸ Κύλλιον· κι' ἀποφάσισε νὰ τὸ πάρῃ καὶ νὰ τὸ φυλάξῃ· ἴσως ἄλλωστε νὰ τὸ χρειάστηκε καὶ γιὰ κανέναν ἄλλο σκοπό, ποῦ ἐμεῖς βέβαια δὲν μποροῦσαμε νὰ τὸν ξέρουμε. Ἔπειτα, μὲ κάποιο ἀνεξήγητο καὶ μυστηριώδη τρόπο, φαίνεται ὅτι μᾶς το ξανάδωσε· ὑπέβαλε δὲ στὴ Μαργαρίτα τὴν ἰδέα ὅτι ἤτανε στὴ διπλανὴ κάμαρα.

Ἕβδομο καὶ τελευταῖο, ἡ παράξενη συμπεριφορὰ τῆς Μαργαρίτας τὶς τελευταῖες αὐτὲς ἡμέρες· αὐτὸ τὸ θεωροῦσα συνέπεια ὅσων συνέβησαν πρίν.

Πολλὲς φορὲς, ἡ Μαργαρίτα φαινόταν ὅτι δὲν ἦταν κυρία τοῦ ἑαυτοῦ της· φαινόταν ὅτι τὴν κυβερνοῦσε κάποια ἄλλη δύναμις, ἐντελῶς ξένη. Δὲν μιλοῦσε ἐλεύθερα, δὲν ἔκανε ὅτι ἤθελε αὐτή, μιλοῦσε βεβιασμένα σᾶν νὰ τῆς ὑπαγόρευε ἄλλος ἄγνωστος τὰ λόγια ποῦ ἐπρόφερε, σὰν νὰ τῆς ὑπέβαλλε ἄλλος τὶς ἰδέες καὶ τὶς σκέψεις ποῦ ἐξέφραζε, σᾶν νὰ ἔκανε ὅτι τῆς ἐπέβαλε μιὰ ἀνωτέρα δύναμις νὰ κάνῃ.

Ἕως σήμερα τὸ πρωῖ ἀκόμα, δὲν εἶχε ἀλλάξει καὶ τόσο πολὺ ἡ Μαργαρίτα· ποῦ καὶ ποῦ μόνο ἔδειχνε μερικὰ σημεῖα ἀλλαγῆς.

Ἀλλὰ σήμερα, εἶχε ἀλλάξει πολύ. Κι' αὐτὸ πολὺ μοῦ κακοφαινότανε. Κι' ὅσο τὸ σκεπτόμουνα, τόσο περισσότερο ἀνησυχοῦσα καὶ φοβόμουνα γιὰ κείνη ποῦ ἀγαποῦσα.

Ἀπὸ τὸν κοιρὸ ποῦ πρώτη φορὰ ὁ Βὰν Χούϊν εἰσέβαλε στὸν τάφο της, ἡ βασίλισσα Τέρα, ἡ φοβερὴ αὐτὴ μάγισσα, εἶχε τιμωρήσει ἀμείλικτα ὅσους δὲν τὴν ἐσεβάσθησαν· καὶ φαινόταν ὅτι δὲ λυπότανε κανέναν· αὐτὴ σκότωσε τὸν Ἄραβα ποὖκλεψε τὸ χέρι τῆς μούμιας, καὶ τὸν ἄλλον Ἄραβα ποῦ τὸ πῆρε· ἐπίσης τὸν Ἄραβα ἀρχηγὸ ποῦ προσπάθησε νὰ κλέψῃ τό κόσμημα μὲ τὰ ἑπτὰ ἄστρα ἀπὸ τὸν Βὰν Χούϊν, ποῦ ἐφαίνοντο καθαρὰ στὸ λαιμό του τὰ σημάδια τῶν ἑπτὰ δακτύλων· τοὺς δύο ἀνθρώπους ποῦ βρέθηκαν νεκροὶ τὴν πρώτη νύχτα ποὺ ὁ κ. Τρελόνυ ἑτοιμάστηκε νὰ πάρῃ μαζύ του τή σαρκοφάγο· καὶ τοὺς ἄλλους τρεῖς ἔπειτα, ὅταν ξαναγύρισαν στὸν τάφο· τὸν Ἄραβα τέλος ποῦ ἄνοιξε τὴ μυστικὴ κρύπτη· ὅλους αὐτοὺς τοὺς σκότωσε ἡ βασίλισσα Τερὰ ! Ἐννιὰ ψυχὲς ἔστειλε στὸν Ἅδη χώρια οἱ ἄλλοι ποὺ δὲν τοὺς ξέραμε. Γιατὶ ἀσφαλῶς θἄχῃ κι' ἄλλους ἐκδικηθεῖ.

Ἐκτὸς αὐτῶν, εἴχαμε ἀκόμα καὶ τὰς ἀγρίας ἐπιθέσεις κατὰ τοῦ κ. Τρελόνυ, ὅταν μὲ τὴ βοήθεια τοῦ γάτου της, ἡ βασίλισσα Τέρα ζήτησε νἀνοίξῃ τὸ χρηματοκιβώτιο καὶ νὰ πάρῃ τὸ κοσμημά της. Ἡ ἰδέα τοῦ νὰ δέσῃ τὸ κλειδὶ στὸ χέρι του μὲ τὸ σιδερένιο χαλκᾶ, ἂν καὶ ἔξυπνη καὶ ἀποτελεσματική, κόντεψε νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωή του.

Ἡ βασίλισσα Τέρα εἶχε σκοπὸ νὰ ζωντανέψῃ· αὐτὸ τὸ ξέραμε καλά· τί θὰ μᾶς ἔκανε ὅμως ἂν καταλάβαινε ὅτι αὐτὰ ποῦ κάναμε ἀντέβαιναν στοὺς σκοπούς της ; καὶ τί μέσα φοβερὰ θὰ μεταχειριζότανε γιὰ νὰ μᾶς τιμωρήσῃ, ἂν, ἔστω καὶ χωρὶς νὰ τὸ ξέρουμε καὶ νὰ τὸ θέλουμε, δὲν κάναμε ἐκεῖνο ποῦ θὰ ἤθελε αὐτή ;

Ἕως τὴν ὥρα, δὲν ξέραμε ἀκόμα τοὺς ἀκριβεῖς σκοποὺς της.

Ξεύραμε μόνο αὐτὰ ποῦ μᾶς εἶχε πῇ ἡ Μαργαρίτα· καὶ μᾶς εἶχε πῇ πολλά, ἀλλὰ δὲν ἦταν ἀρκετά. Τὸ μόνο ποῦ ξέραμε θετικὰ ἦταν ὅτι εἶχε σκοπὸ νὰ ξαναζήσῃ, κι' εἶχε μάλιστα ἰδιαιτέρα προτίμηση στὶς χῶρες τοῦ Βορρᾶ.

Ἀλλὰ μπορούσαμε νἄμαστε ἐπίσης βέβαιοι ὅτι ἤθελε ἡ ἀνάστασίς της νὰ λάθῃ χώραν μέσα στὸν τάφο της, στὴν ἔρημη κοιλάδα τοῦ Μάγου· αὐτὸ τὸ βλέπαμε φανερά, γιατὶ εἶχε λάβει ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βγῇ ἔξω :

Ἡ σαρκοφάγος ἦταν ἀνοιχτή. Τὰ δοχεῖα ποὺ περιεῖχαν τὸ λάδι, ἂν καὶ ἑρμητικὰ κλεισμένα, ἄνοιγαν εὔκολα καὶ εἴχανε μέσα τόσο λάδι, ποὺ θὰ βαστοῦσε χιλιάδες χρόνια· εἶχε ἀκόμα ὅλα τ' ἀπαιτούμενα γιὰ ν' ἀνάψῃ φωτιά. Τὸ πηγάδι τῆς μούμιας,τῶχαν ἀφίσει ἀνοικτό, πρᾶγμα ποὺ σε ἄλλους τάφους δὲν τῶκαναν ποτέ· τέλος, κοντὰ στὴ πέτρα ποὖκλειντε τὴν εἴσοδο, ἀπάνω στὸ βράχο, ἤτανε στερεωμένη μιὰ χοντρὴ καὶ γερὴ ἁλυσίδα, μὲ τὴν ὁποία θὰ μποροῦσε εὔκολα νὰ κατεβῇ κάτω.

Ἀλλὰ τί εἶχε σκοπὸ νὰ κάνῃ μετὰ τὴν ἀναστασί της,δὲν εἴχαμε οὔτε ἰδέα. Εἶχε ἄραγε σκοπὸ νὰ ζήσῃ στὴ δεύτερη αὐτὴ ζωή της ὡς ἁπλῆ γυναῖκα, ἄσημη, καὶ ἄτομο ταπεινό ;

. . . . . .

Τέλος, ἀπεφάσισα νὰ κάνω λόγο γι' αὐτὰ στὸν κ. Τρελόνυ καὶ στὴ Μαργαρίτα. Νόμιζα ὅτι θὰ ἔκανα καλὰ νὰ τοῦ ὑπενθυμίσω μερικὰ τέτοια πράγματα, γιατὶ ἔτσι μπορούσαμε ἴσως ν' ἀποφύγουμε μερικὰ δυσάρεστα καὶ ἀπρόοπτα.

Γύρισα λοιπὸν στὸ σπίτι μὲ ἄλλες σκέψεις· βρῆκα μάλιστα τὴ Μαργαρίτα νὰ μὲ περιμένῃ, ὅπως ἀκριβῶς μὲ περίμενε πάντα,προτοῦ πάθῃ αὐτὴ δυσάρεστη μεταβολή.

Μετὰ τὸ δεῖπνο, ὅπου ἔτυχε νὰ μείνω μόνος μου μὲ τὸν κ. Τρελόνυ καὶ τὴ Μαργαρίτα, εἶπα μπαίνοντας στὸ ζήτημα αὐτὸ μὲ κάποιο δισταγμό.

(Ἀκολουθεῖ)